

ישיבת המתמידים "מאור שרגא"
בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
רמת ויז'ניץ חיפה

אלול תשפ"ו

בס"ד

פרשת "כי תצא"

"כי תצא למלחמה על אויביך ונתנו ד' אלקיך בידך" (כ"א י'). מפסוק זה נוכל ללמוד רמז למעלת צ' אַמְנִים בכל יום, כפי שהובא בספה"ק שאין אדם נקרא צדיק אלא אם מקפיד על עניית צ' אמנים בכל יום. "כי תצא" ר"ת כל יום תאמר צ'דיק אמנים, וכך תזכה שכאשר תצטרך לעשות "מלחמה על אויביך" היצר הרע, תעמוד לך זכות זו "ונתנו ד' אלקיך בידך" תנצחו ותכניעו תחתיך. וכיון ששוב לא יוכל להכשילך בחטא, ממילא תקרא 'צדיק'.

(וכל מאמינים – סלת מנחה)

*

"כי תצא למלחמה על אויביך ונתנו ד' אלקיך בידך" (כ"א י'). מדוע נאמר "כי תצא" בלשון יחיד? אלא בכוחה של האחדות כאיש אחד בלב אחד, מובטחים בני ישראל "ונתנו ד' אלקיך בידך" (שם משמואל)

*

"ובערת הרע מקרבך וכל ישראל ישמעו ויראו" (כ"א כ"א). "ובערת הרע מקרבך" לאחר שתזכה לבער ממך את הרע שבקרבך, לא תזדקק להוכיח אחרים בתוכחת מוסר, אלא "וכל ישראל ישמעו ויראו" יתעוררו מעצמם לעשות טוב, כתוצאה מהנהגתך השלימה.

*

"הקם תקם עמו" (כ"ב ד'). "הקם" כפי מה שתעזור לחברך, "תקם עמו" כך תהיה לך בעצמך תקומה.

*

"לא תחרוש בשור וחמור יחדיו" (כ"ב י'). הנה ידוע יוסף הצדיק נקרא 'שור', ו'חמור' רומז על משיח בן דוד כמשיח (זכרי' ט"ז ט') "עני ורוכב על החמור", וזה הפי': "לא תחרוש" לשון שתיקה, שצריך לא לישתוק מלהתפלל ולעשות מעשים טובים, ב'שור' רומז למשיח בן יוסף, וב'חמור' רומז למשיח בן דוד, "יחדיו" להתפלל שיבואו במהרה שני המשיחין ב"ב אמן.

*

"מוצא שפתיך תשמור" (כ"ג כ"ד). "מוצא שפתיך תשמור" ר"ת כמו "מלך שומע תפילה" היינו "אם מוצא שפתיך תשמור" – יהיה לך שמירת הלשון ולא תפגום בפיו, אזי יתקיים "מלך שומע תפילה" ותפילתך תתקבל לרצון, כי אדם הפוגם בפיו 'אין קטיגור נעשה סניגור', ולא מתקבלת התפילה ח"ו. (שארית מנחם)

*

"והיה מחניך קדוש" (כ"ג ט"ו). אמרו חז"ל (בר"ר מ"ב ג') 'אין והיה אלא לשון שמחה', "והיה" בכוחה של השמחה, "מחניך קדוש" יזכה האדם לקדושה.

*

"ושכחת עומר בשדה לא תשוב לקחתו" (כ"ד י"ט). רש"י: מכאן אמרו... שלפניו אינו שכחה. 'שלפניו' זה שידוע אשר לפניו, ונותן דין וחשבון לעצמו על מעשיו, 'אינו שכחה' מובטח לו שלא יבוא לשכחת השי"ת.

*

"ואתה עיף ויגע ולא ירא אלקים" (כ"ה י"ח). "ואתה עיף ויגע" אדם המתעצל בעבודת השי"ת בטענה שהוא עיף ויגע, סימן הוא "ולא ירא אלקים" עדיין חסר לו יראת שמים.

*

לע"נ

הרה"ח משה אשר ב"ר שמאי אלעזר דימנט ז"ל נלב"ע ח' אלול תשנ"ט
אשתו מרת אסתר ב"ר יעקב ע"ה נלב"ע ח' אלול תשע"ה
ת.נ.צ.ב.ה

בְּחֵדוֹ שֶׁל מַחֲט

ע"פ ספר'י מוֹסֵר

"פִּתְחוּ לִי פֶתַח בְּחֵדוֹ שֶׁל מַחֲט
וְאֲנִי אֶפְתַּח לָכֶם פֶּתַח בְּפִתְחוֹ
שֶׁל אוֹלָם".

זוֹ הִתְחִיל בְּשַׁעַת בֶּקָר מְקַדְמָת. כֹּאֲ-
שֶׁר נִגַּשׁ ר' שִׁמְעוֹן לִפְתּוֹחַ אֶת הַדֶּלֶת, לֹא
שָׁעַר בְּנַפְשׁוֹ מֵהַ יָגֵרֵם לוֹ הָעוֹמֵד בְּפִתְחָהּ.
הָיָה זֶה אֲדָם זָקֵן שְׂהוֹרֵיעוּ: "בָּאתִי לִקְנוֹת
אֶת דִּירְתִּי".

ר' שִׁמְעוֹן הִנְדִּהֶם הַשִּׁיבוּ: "אֶת דִּירְתִּי?
מֵה פְתָאֵם? וְכִי חֲפִץ אֲנִי לְמַכְרָה?"
"טָעִית אֲדוֹנִי, הַדִּירָה לֹא לְמַכְרָה",
סָרַב בְּעַל־הַפִּתּוֹ בְּשִׁנִּית.

אֲדָם הָזָק דוֹרֵשׁ שׁוֹב וְשׁוֹב אֶת הַדִּירָה.
רָצָה ר' שִׁמְעוֹן לִטְרֹק לוֹ אֶת הַדֶּלֶת בְּפָנָיו,
אֲדָם לִפְתָּע נִצְנָה הָזָק וְהִצִּיעַ כְּפִשְׁרָה:

אֲדָם כִּבֵּר בְּאוֹתוֹ הַלִּילָה נִשְׁמָעוּ דְּפִי-
קוֹת נִמְרָצוֹת עַל הַדֶּלֶת. ר' שִׁמְעוֹן זָנַק
בְּקַפִּיצָה מִמַּטָּו. "מִי זֶה יִכּוֹל לְהִיּוֹת בְּשִׁ-
עָה כְּזוֹ?" דָּאָג. בְּפִתְחָ עָמַד הָזָק מִהִבְקָר,
מַחֲדִּי.

"בָּאתִי לְבַקֵּר אֶת הַחֹר שְׁלִי", אָמַר.
וּבְלִי לַחֲכוֹת לְתִשׁוּבָה, צִעַר לְמַרְפֶּסֶת
הַפִּתּוֹ, אֶל חוּר, תָּקַע מִסְמֹר בַּחוּר וְיָצָא.
לְמַחֲרָת בְּלִילָה, שׁוֹב דּוֹפְקִים, וּבְשַׁעַה
מֵאַחֲרָת יוֹתֵר. הָזָק בְּפִתְחָ. הַפֶּעַם נִכְנַס
כְּדִי לְהַחֲלִיף אֶת הַמִּסְמֹר שֶׁתָּקַע אֶתְמוֹל.
וְכֵן, מִדִּי לִילָה, נִכְנַס הָזָק לְדִירָה וְיָצָא.

אַחֲרָת, אֵלֶּיךָ לִצְאָת מִפֹּה. הָזָק נִצַּל אֶת
מְצוּקָתוֹ לִקְנוֹתָהּ אֲדָם רַק בְּמַחֲצִית מִשְׁוִיָּה
הָאֲמִתִּי. אוֹ אִזּוֹ הִבִּין ר' שִׁמְעוֹן שֶׁהָזָק לֹא
הָיָה מִשְׁגָּע וְלֹא טִפְשׁ. הָזָק הָיָה חָכָם וְעָרֵךְ-
מוֹמִי. דְּרָךְ הַחֹר הִקְטֵן נִכְנַס וְהִשְׁתַּלֵּט עַל
הַפִּתּוֹ כְּלוֹ. וְהַמִּפְסִיד מִכָּל הָעֵסֶק הָיָה בְּעַל-
הַפִּתּוֹ, אֲשֶׁר נִשְׁאָר בַּחוּץ, בְּלִי כְלוֹם...

★ ★ ★

סִפּוּר זֶה הוּא רַק מִשְׁל וְדִגְמָא לְגוֹ,
הַרוֹצִים לְהִיּוֹת טוֹבִים, לְפַעֲמִים מַחֲלִיטִים,
מְנַסִּים ו... הוֹפ, לֹא מַצְלִיחִים. אֲנִי מִשְׁתַּדֵּד
לִים לִכְנוֹ בְּתַפְלָה וְזֶה לֹא מַצְלִיחִי, מְנַסִּים
לְהִיּוֹת וְתִרְנִים וְלִקְרָאת סוּף הַיּוֹם - נִשְׁכַּח-
רִים. אֲדָם, עָלִינוּ לְרַעַת שְׂאִי אֶפְשָׁר
בְּכַת־אֶחָת לְשָׁנוֹת אֶת הַכֹּל. בְּמָקוֹם לְהִתְיַ-
אֵשׁ, נַחֲלִיט לִכְנוֹ בְּכִרְכָּה אֶחָת, לְפָחוֹת, בֵּה
נִכְנוֹ הֵיטֵב וּבְכֻנָּה נִתְמַיֵּד. וְזוֹ, הַבְּרָכָה
בְּכֻנָּה, תִּהְיֶה לָנוּ פֶתַח וְתַעֲזוֹר לָנוּ לְהוֹסִיף
לָהּ עִם הָזָמָן בְּרָכוֹת נּוֹסְפוֹת וְכֵן בְּעִזְרוֹת
הַשֵּׁם גַּם נִכְנוֹ בְּתַפְלוֹת שְׁלֵמוֹת. אוֹתוֹ הַדְּבָר
מִמֶּשׁ גַּם בְּמִדַּת הַנִּתְרַנּוֹת, וְהַהֲתַגְבְּרוֹת עַל
הַכֶּעָס. קִשָּׁה לָנוּ לְוַתֵּר כָּל הָזָמָן וְעַל כָּל
דְּבָר. קִשָּׁה לְהַחֲלִיט וְלִקְוֹם יוֹם אֶחָד כְּאֲדָם
חֲדָשׁ. אִזּוֹ אוֹלֵי נִנְסָה שִׁטָּה אַחֲרָת? נַחֲלִיט
שִׁשְׁעָה אֶחָת בְּיוֹם אֲנַחְנוּ וְתִרְנִים. וּבְשַׁעַה
הַזֹּאת, בְּקִבְיָנוֹת וּבְהִתְמַדָּה, נִתֵּן בְּמֵאוֹר־פָּנִים
וְנִתֵּן בְּשִׁמְחָה. אוֹ אִזּוֹ נַצְלִיחַ בִּיתֵּר קְלוֹת
לְכַבֵּשׁ אֶת יִצְרָנוֹ הָרָע בְּמִשְׁחָה זְמַן אֲרֹךְ יוֹתֵר
וְאֵט אֵט נִקְנָה אֶת מִדַּת הַנִּתְרַנּוֹת. דְּרָךְ אוֹ-
תָם מַעֲשִׂים קְטָנִים נִזְכָּה לְהַמְשִׁיךְ וְלַעֲלוֹת.
הַחֲלֻטוֹת אֵלֶּיךָ - יָבִיאוּ לָנוּ כְּחוֹת לְהַצְלִיחַ
וְלַגְדֹּל.

הַבְּטִיחְנוּ הַשֵּׁם "פִּתְחוּ לִי פֶתַח בְּחֵדוֹ
שֶׁל מַחֲט" וּמִמֶּנּוּ, מַחֲוֹר הַמַּחֲט הַקָּטָן, יִמְשָׁךְ
לָנוּ שְׁפַע שֶׁל הַצִּלְחָה: "וְאֲנִי אֶפְתַּח לָכֶם
פֶּתַח בְּפִתְחוֹ שֶׁל אוֹלָם".
מֵה אֲנִי צָרִיכִים לַעֲשׂוֹת? מֵה נִדְרָשׁ
מֵאַתְנֵנוּ לְתַת?

רַק חוּר קָטָן. רַק הַחֲלֻטָּה אֶחָת שֶׁל
עֲשִׂיָּה אֲמִתִּית, בַּחֲזֹק וּבְעִקְבִּיּוֹת, וּמִמֶּנּוּ,
מִגְרָר קָטָן שֶׁל טוֹב, נִצְמִיחַ אֵילָן שֶׁל מִצְ-
שִׁים וּמִדּוֹת טוֹבוֹת.

אִזּוֹ הֵבֵה נִתְחַזֵּק בַּחוּר הַקָּטָן, שֶׁבְּעִזְרוֹת
הַשֵּׁם עוֹד יִפְתַּח לָנוּ בְּפִתְחוֹ שֶׁל אוֹלָם...

(י.נ.)

"וּבְכֵן, אֶקְנֶה מִמֶּה רַק חוּר קָטָן, חוּר
בְּמַרְפֶּסֶת בִּיתִּי. אֲשֶׁלֶם לָהּ בְּעֵדוֹ רִבְעַ
מִשְׁוִי הַדִּירָה כְּלָה".

ר' שִׁמְעוֹן הָיָה בְּטוֹחַ שֶׁדַּעַתוֹ שֶׁל זָקֵן
זֶה מִשְׁבֹּשֶׁת עָלָיו לְגַמְרִי.

"חֲסֵר דַּעַה, הַמִּסְכָּן", חָשַׁב.
כְּמוֹכּוֹ, הַסִּפִּים בְּשִׁמְחָה לַעֲסֻקָה הַמְּזִ-
רָה, אֲדָם הַמַּצְלִיחַ.

"הִנֵּה אֲתוֹ לָהּ חוּר", שִׁמַּח. יַחַד הִלְכוּ
לְמַרְפֶּסֶת, קָרְחוּ חוּר קָטָן בְּקִיר וְבוֹ בְּמָקוֹם
שֶׁלֶם הָזָק אֶת הַסִּכּוֹם כְּלוֹ.

ר' שִׁמְעוֹן הָיָה בְּאוֹתוֹ יוֹם עָלָיו מֵאֲדָם.
לְכֹלֶם סִפֵּר עַל הָזָק הַכִּסִּיל וְעַל הַחֹר הַיֵּי-
פָה שֶׁהוֹדְמָן לוֹ פְתָאֵם...

בְּכָל לִילָה דָפַק חֹזַק בַּחוּר, לֹא הָיָה אֶכְפַּת
לוֹ שֶׁהִילָדִים הִתְעוֹרְרוּ וּבְכֵן, שֶׁהִשְׁכַּנְתִּים
הַמְרָגְזִים צִעְקוֹ. הוּא, בְּאֲדִישׁוֹת, תָּקַע מִסֵּ-
מָר, תִּלְהָה כּוֹבֵעַ, הוֹרִיד, תִּלְהָה מַעֲלִיל וְכֵן
הַטְרִיד בְּאִפְן קוֹבֵעַ, בְּמִשְׁחָה זְמַן רַב.

לִר' שִׁמְעוֹן וּבְנֵי מִשְׁפַּחְתּוֹ הַפְּכוּ הַבִּ-
קוֹרִים לְמַטְרָד שֶׁל מִמֶּשׁ. הַלִּילוֹת הַפְּכוּ
לְסִיּוֹת בְּגִלְל הָזָק וּמַעֲשָׂיו. ר' שִׁמְעוֹן כִּבֵּר
הִצִּיעַ לוֹ שִׁינָה מִמֶּנּוּ אֶת כָּל הַמַּרְפֶּסֶת,
בְּתַקְנָה שֶׁהָלָה יִרְבַּע קֶצֶת. אֲדָם גַּם זֶה לֹא
עוֹר. מֵאוֹם לֹא הִשְׁתַּנָּה, הַהִטְרָדוֹת מִדִּי לִי-
לָה נִמְשָׁכוּ כְּרָגִיל. כֵּן נִמְשָׁו הַמַּצֵּב הַבְּלִיטִי
נִסְבֵּל עַד שֶׁר' שִׁמְעוֹן נִכְנַע וְהַחֲלִיט לְמַכּוֹר
אֶת דִּירְתּוֹ לְזָקֵן. הוּא יָדַע שְׂאִיו לוֹ בְּרַרְהָ

שמחת החאלאקע להיניק חיים אלטר הגר ני"ו נכד
אדמו"ר משאץ ויז'ניץ שליט"א, באתרא קדישא מירון,
ליל שישי פ' ראה תשפ"ו

לחיים טיש' במושב מירון - בנתינת ה'מסורה' - בכתובת ההקדשה בכתב ידו

